

Wat een invasie

(Kiss or Make Up)

Blijspel in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAT EEN INVASIE – KISS OR MAKE UP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1972 by Jack Sharkey
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Kirsten Charlotte "Casey" Delevan - reclame ontwerpster

Morgiana Kendrick - haar buurvrouw, befaamd architecte

Franklin McHugh - inkoper van damesondergoed bij een groot warenhuis

Hanley Swope - stadsplanoloog en klant van Morgiana

Barney Benson - een oud-klasgenoot van Casey

Politie agent - van het New Yorkse politiecorps, (niet de beste)

Eloise Fitzpatrick McHugh, Franklin's moeder, een deftige dame uit Boston

De Krokodillenkreeftjes - (horend bij de Mandabuto Krokodil)

Tijd: Het heden, ongeveer middenapril

Plaats: Casey's vrijgezellen appartement in Manhattan

EERSTE BEDRIJF: Een Vrijdag, achter in de middag

TWEEDE BEDRIJF: Niet erg lang daarna

DERDE BEDRIJF: Ongeveer twintig minuten later

DECOR:

Het doek gaat op en we zien Casey Delevan's appartement in Manhattan. Het is een lichte en vrolijke kamer, gezellig gemeubileerd. Links vooraan staat een cilindervormige vogelkooi met een tamelijk actieve kanarie erin. In het midden van de linkerwand is een deur naar het trappenhuis van het flatgebouw; de deur heeft een yaleslot met een veiligheidsketting ongeveer dertig cm boven de deurknop. Achteraan tegen de linkerwand staat een boekenkast vol vrolijk gekleurde paperbacks, tijdschriften en een paar ingebonden boeken. Bijna tegen de boekenkast aan in de achterwand is de deur naar de garderobe. Rechts naast die deur staat een slaapbank, die in drie gedeelten naar voren uitgeklappt kan worden tot een tweepersoons bed. Rechts naast de bank staat een bijzettafel met daarop een knalgele telefoon. Direct naast de tafel is een boogvormige doorgang van een korte gang naar de badkamer. Voor de bank staat een salontafel met rechts daarvan een gemakkelijke stoel met de voorkant naar de voordeur. In de hoek van de achterwand met de rechterwand staat een gecapitonneerde, L-vormige bank van een klein eethoekje, met een tafel ervoor en twee eetstoelen. In het midden van de rechterwand is een open boog naar de keuken; naast die boog, meer naar voren, staat een laag drankkastje, waarboven een tamelijk grote spiegel hangt. Hier en daar in de kamer zijn wat knuffelbeesten en poppen - een pandabeer op de boekenkast, een donzig hondje op de drankkast en een lappenpop midden op de bank.

EERSTE BEDRIJF

Er is niemand op het toneel en de telefoon rinkelt. Bij de vierde bel horen we een sleutel in het slot en Casey Delevan komt haastig binnen. Ze heeft een lichtgele oliejas aan en een bonte sjaal om haar hoofd. Ze heeft een grote zak met boodschappen bij zich. Bijna bezwijkend onder de last rent ze naar de telefoon en pakt hem op. Ze heeft de deur open laten staan met de sleutel nog in het slot.

CASEY: *(aan telefoon)* Een ogenblikje...! *(legt telefoon op leuning bank, gaat naar eettafel en laat de boodschappenzak erop vallen. Ze wurmt haar rechterarm uit de mouw van de oliejas voordat ze terugkeert naar telefoon. Onder het praten doet ze de jas helemaal uit, de sjaal van haar hoofd en schudt haar haren los. We zien nu dat ze een heel mooi meisje is van begin twintig. Ze drapeert jas en sjaal over rug van stoel, terwijl:)* Hallo, sorry dat u moest wachten, maar ik kwam net binnen met vijfhonderd pond etenswaren!... Ja, ik ben Casey Delevan... *(luistert, dan)* Bibi?! 't Is niet waar! Hoelang ben je al in New York? Uh-huh... uh-huh... *(Morgiana Kendrick verschijnt bij de voordeur. Ze is begin veertig, maar ziet er heel goed en jong uit. Ze draagt een gemakkelijke kamerjas en slippers. Ze heeft een vlotte en kind-aan-huis-manier van doen. Ze haalt sleutel uit slot, doet deur dicht, loopt naar eettafel - ondertussen groeten ze elkaar zwijgend - en brengt boodschappen en sleutel naar keuken, gedurende)* Oh, geweldig! Ja, ik zou het enig vinden om je weer te zien! Wanneer ben je...? .. Uh-huh... Oh, jee, ik weet niet zeker welke hotels goed zijn. Ik woon hier, ik hoef nooit naar een hotel... wacht even... *(als Morgiana uit keuken komt, tegen haar)* Morgy... Weet jij een goed hotel hier in New York. Een kennis van buiten de stad...

MORGIANA: Hoe moet ik dat weten? Ik woon in New York. Wat denk je van het Waldorf? Ik weet niet hoe de kamers zijn, maar hun salade is verrukkelijk.

CASEY: *(aan telefoon)* Bibi... heb je het Waldorf al geprobeerd?... Oh. Ja, dan moet het wel goed zijn, hè? *(tegen Morgiana)* Tjokvol.

MORGIANA: *(gaat naar spiegel)* Ik heb gehoord dat ze parkeer-gelegenheid hebben bij de City Squire. Heeft die kennis van jou een auto?

CASEY: Mag je daar alleen logeren als je een auto hebt?

MORGIANA: Nee, maar dan kun je tenminste snel wegkomen als je de rekening krijgt. *(buigt iets voorover om naar haar spiegelbeeld te kijken; zucht, schudt haar hoofd, haalt haar schouders op en draait zich weer om naar Casey)*

CASEY: *(aan telefoon)* Heb je het City Squire geprobeerd? Dat is midden in de theaterwijk en zo...uh-huh...zeg, welke hotels heb je nog niet geprobeerd dan?....

MORGIANA: Heb je nog bier? Ik snak naar een ijskoud biertje.

CASEY: Helemaal op. Er is nog wel aardbeienyoghurt.

MORGIANA: Ook goed. *(gaat naar keuken)*

CASEY: *(aan telefoon)* Hoor eens, kijk dan eens in de Gouden Gids.... Uh-huh... Maar je moet wel uitkijken in welke buurt... Jeetje, dat weet ik niet... dat is niet zo exact afgebakend, maar eh... over het algemeen zit je goed tussen Seventh Avenue en Lexington Avenue, en tussen de 37ste en de 58ste Straat... als je niet eerst twee trappen op moet om bij de receptie te komen zal het wel goed zijn... Uh huh... *(Morgiana komt binnen uit keuken, lepelt yoghurt uit pak en gaat links op bank zitten)* Oh, leuk! Net een ouderwetse kampweek!... Goed! Jij ziet dat je ergens onderdak komt en dan kom je hierheen... nee, ik heb niks, eerlijk niet!

MORGIANA: *(hoort dit en probeert "nee" te seinen)* Uh, Casey..

CASEY: *(aan telefoon, ziet sein niet)* Ja hoor, zo vrij als een vogeltje!... Geweldig... Tot zo! Beye! *(hangt op, pakt jas en sjaal om in garderobe te hangen)* Ik heb Bibi sinds de middelbare school niet meer gezien! Dat is wel zes jaar geleden!

MORGIANA: Het verbaasde me dat je haar niet hier te logeren vroeg, Casey. Deze slaapbank is groot genoeg voor twee.

CASEY: Ik ben bang dat hem de kleur van de lakens niet aan zal staan.

MORGIANA: Is "Bibi" een jongen? Wat een naam zeg!

CASEY: *(komt terug van garderobe, ploft in fauteuil met benen op salontafeltje)* Dat zijn zijn initialen. Dat was helemaal in op school. Sindsdien word ik "Casey" genoemd.

MORGIANA: *(zet yoghurtpak met lepel op salontafel)* Je heet dus helemaal niet zo? Hoe heet je dan wel, vreemdeling?

CASEY: Je zult het niet geloven, "Kirsten Charlotte". Afgekort K-C, Casey.

MORGIANA: "Kirsten Charlotte Delevan!" Jeeminee, dan past "Casey" beter bij je.

CASEY: Ik bofte nog. We hadden een meisje in de klas dat heette Winnifred Christine Pot, die heeft het niet makkelijk gehad.

MORGIANA: W.C. Pot... het arme kind! En hoe heet die Bibi dan? *(brengt pak met lepel naar keuken)*

CASEY: Barney Benson. Dat kan er dus nog mee door. *(staat op, gaat naar vogelkooi, terwijl ze zegt)* Ouders zouden daaraan moeten denken als ze hun kind een naam geven. Je hebt toch combinaties! *(heeft kooi bereikt, buigt zich naar de kanarie, fluit tegen hem en zegt)*

Ach, heeft Tweety het vrouwtje gemist?!

MORGIANA: *(komt terug uit keuken)* Ben ik blij dat ik niet op die school van jullie heb gezeten! Ik heb een hekel aan zulk soort rages. *(gaat weer naar spiegel, zelfde gedoe...kijken, zuchten enz)*

CASEY: *(aait kanarie met een vinger door de tralies)* Hoezo? Hoe heet jij dan nog meer, Morgy?

MORGIANA: *(gaat naar voordeur)* "Roberta". Ook zo'n mooie combinatie.

CASEY: *(begint te lachen en draait zich om naar Morgiana)* M.R. Kendrick. Emmer! Je had mooi bij W.C. Pot gepast.

MORGIANA: *(blijft bij voordeur staan)* Nou, "Morgiana" is niet veel beter. Maar mijn moeder was helemaal gek van "Arabische Nachten" toen ze van mij in verwachting was. Zijden kussens, Valentino-films--zelfs Arabisch eten. *(doet deur open)*

CASEY: Je gaat toch nog niet weg, Morgy...?

MORGIANA: Nou eh... jij krijgt zo bezoek... en ik zie er niet uit!

CASEY: Oh, daar trekt Bibi zich niks van aan...!

MORGIANA: Welbedankt, hoor!

CASEY: Ik bedoel, je ziet er prima uit, Morgy. Trouwens, het duurt misschien nog wel uren voor hij komt. Blijf toch nog even, alsjeblieft. Ik heb er zo'n hekel aan om in mijn eentje te eten.

MORGIANA: Nou... goed dan. *(doet deur dicht)* Maar alleen omdat ik depressief word van mijn eigen appartement. *(gaat naar bank)* Wat eten we vandaag? *(gaat op bank zitten)*

CASEY: *(gaat richting keuken)* Dat weet ik nog niet. Ik moet eerst zien wat ik allemaal heb. *(gaat af)*

MORGIANA: Weet je dat dan niet? Je hebt net boodschappen gedaan!

CASEY: *(achter)* Allemaal aanbiedingen. Ik koop altijd alleen maar wat ze afgeprijsd hebben. Ik weet niet of je er een complete maaltijd van kunt maken. Wil je ondertussen iets drinken?

MORGIANA: *(springt op, gaat naar drankkast)* Ik dacht dat je het nooit zou vragen! Doe je mee?

CASEY: *(achter)* Wat neem je dan?

MORGIANA: *(kijkt in kast)* Oh, alles wat de smaak van yoghurt wegneemt, als het maar geen lysol is. *(beurt fles op, kijkt op etiket, zet hem weer terug)* Heb je ook rum?

CASEY: *(achter)* Dat geloof ik wel. Wat dacht je van een citroen-rum cocktail? *(komt binnen met fles citroensap)* Ik heb hier een fles citroensap. Mix er maar flink wat van, ja?

MORGIANA: *(komt overeind met rum)* Noemen ze dat geen daiquiri? Of vergis ik me? *(neemt fles aan van Casey)*

CASEY: Het heeft er veel van weg...maar als je de verhouding van een

citroen-rum-cocktail neemt wordt het niet zo zoet, meer een droge daiquiri.

MORGIANA: Hoe is die verhouding dan?

CASEY: Oh, geef maar, ik doe het zelf wel. *(pakt flessen, gaat af)* Dat is makkelijker dan het uit te leggen.

MORGIANA: *(gaat terug naar bank)* In ieder geval voor mij, dat is wel zeker.

CASEY: *(achter)* Dat is wel het minste wat ik voor mijn allerbeste vriendin kan doen.

MORGIANA: Casey...?

CASEY: *(achter)* Mmmm...?

MORGIANA: Zeg... eh... als die Bibi hier is vanavond... denk je dan dat jullie nog eh... is er nog kans op dat... eh... jullie naar een film gaan of zoiets...? *(het is even stil, dan verschijnt Casey in de keuken-doorgang en kijkt onderzoekend naar Morgiana's gezicht)*

CASEY: Je probeerde me dus inderdaad een seintje te geven, toen ik hem vroeg om langs te komen. Ja, hè? Is er iets aan de hand?

MORGIANA: *(haalt diep adem)* Ja eh... *(laat adem ontsnappen, schudt hoofd)* Ach, laat ook maar zitten. Ik ben niet goed wijs. Maak jij die cocktails nou maar.

CASEY: Ah, vertel het nou. Alsjeblieft.

MORGIANA: Nou, weet je, ik heb laatst een man ontmoet...

CASEY: *(klapt opgetogen in handen)* Morgy! *(rent naar bank)*

MORGIANA: Ho-ho! *(Casey blijft staan)* Ik heb niet het radium ontdekt, zeg! Ik heb gewoon een man ontmoet! Een gewone... zeg maar dood-gewone, alledaagse man.

CASEY: *(komt een stap dichterbij, nauwelijks in staat zich te bedwingen)* Maar, wie is hij? Wat doet-ie? Waar heb je hem...

MORGIANA: Eerst wat te drinken, dan praten we verder.

CASEY: Maar, Morgy...

MORGIANA: Okè, jij gaat naar de keuken en mixt die drankjes en ondertussen vertel ik je alles, is dat goed?

CASEY: *(met tegenzin)* Oh... okè. *(gaat richting keuken)* Hoe heet hij? Woont hij in New York? Is hij getrouwd? *(gaat af)*

MORGIANA: Casey, ik zei dat ik hem had ontmoet... niet dat ik hem een kruisverhoor had afgenomen! *(pauzeert, dan verlegenheid maskerend met een quasi-nonchalant toontje)* Maar, toevallig weet ik het antwoord op die laatste vraag wel. Nee, hij is niet getrouwd.

CASEY: *(achter)* En die andere twee vragen?

MORGIANA: Dat antwoord was het belangrijkste. Ik bedoel, als hij getrouwd geweest zou zijn, wat had het mij dan verder nog kunnen schelen hoe hij heette of waar hij woonde. Maar, omdat je zo

geweldig nieuwsgierig bent....

CASEY: (*achter*) Wacht even. Wil jij jouw cocktail met of zonder ijsblokjes?

MORGIANA: Beslis jij maar.

CASEY: (*achter*) Komt voor elkaar! Een minuutje nog. Vertel verder over die man!

MORGIANA: Nou, hij heet Hanley Swope. (*stilte*) Geen commentaar?

CASEY: (*achter*) Ik zat te wachten op wat jij zelf zou zeggen. Ik trap iemand niet graag op zijn tenen.

MORGIANA: Wat ben je toch een aardig mens! (*Casey komt binnen met twee cocktails met ijsblokjes; geeft er een aan Morgiana en gaat dan rechts op bank zitten, gedurende:)* Ik moest wel even wennen aan die naam. Maar ja, wat doet het er eigenlijk toe? "Hanley Swope" een paar klanken om iemand te benoemen, meer niet. Ik wou alleen...

CASEY: Wat, Morgy?

MORGIANA: Dat het niet zo goed bij hem paste. Hij ziet er echt uit als een Hanley Swope. (*zij nemen ondertussen slokjes van hun glazen tot die leeg zijn*)

CASEY: Zal ik eens een gokje doen; ongeveer vijftig jaar oud?

MORGIANA: Minstens.

CASEY: Een beetje erg aan de magere kant?

MORGIANA: Hij is iets dikker dan Mahatma Gandhi was.

CASEY: Kort geknipt grijs haar, scheiding bijna in het midden?

MORGIANA: Precies in het midden.

CASEY: Aan de lange kant, een beetje in elkaar gedoken?

MORGIANA: Alsof-ie elk moment een klap op zijn rug verwacht.

CASEY: Draagt-ie een bril?

MORGIANA: (*fleurt iets op*) Nee...geen bril.

CASEY: Dat is tenminste iets.

MORGIANA: En ik geloof, dat-ie al zijn tanden nog heeft...

CASEY: Dat is helemaal mooi. Hoe staat het met zijn kleding?

MORGIANA: Heel netjes, heel schoon...

CASEY: Heel saai...

MORGIANA: Heel waar. (*drinkt laatste druppels*)

CASEY: (*idem*) En je bent verliefd op hem.

MORGIANA: En ik ben verliefd op hem. Vraag me niet waarom!

CASEY: Maar...

MORGIANA: Nou, goed dan, vraag maar waarom.

CASEY: Waarom?

MORGIANA: Ik weet het niet. Ik weet het werkelijk niet. Het was bij de officiële opening van het nieuwe Gromer Gebouw. Ik moest als architect de champagnefles aan de heer Gromer overhandigen die

hij op de hoeksteen stuk sloeg. Ik kreeg bijna alle champagne over me heen en toen gaf iemand me zo'n klein pakje Kleenex om het op te deppen. Toen ik het teruggaf en hem aankeek om hem te bedanken....nou, daar stond-ie dan, te glimlachen en te snuffen.

CASEY: Snuffen?

MORGIANA: Hij was verkouden. Daarom had hij die Kleenex zo gauw bij de hand. Er was er nog maar een over toen ik het hem teruggaf en daarom bood ik aan een nieuw pakje voor hem te kopen. En dat aanbod accepteerde hij. Maar alle winkels waren of dicht of ze hadden niet van die kleine pakjes. Dus wat konden we nog doen...?

CASEY: Jullie gingen naar zijn appartement.

MORGIANA: Ja, maar niet voor wat jij denkt, hoor!

CASEY: Morgy! Ik dacht alleen maar dat jullie daar heen gingen voor een nieuw pakje Kleenex. Meer niet.

MORGIANA: Nou, daarvoor was het niet.

CASEY: Dus, het was wel voor wat ik dacht?!

MORGIANA: Ik dacht dat jij dacht dat het voor de Kleenex was.

CASEY: Zou jij dat denken?

MORGIANA: Nee.

CASEY: Maar waarvoor gingen jullie dan wel naar zijn appartement?

MORGIANA: Hij wilde me een plattegrond van de dierentuin in Central Park laten zien.

CASEY: Wat een smoes, zeg!

MORGIANA: Dat zei ik ook, toen hij dat voorstelde.

CASEY: Ben je meegegaan zonder te weten wat zijn bedoelingen waren?

MORGIANA: Nee, hij vertelde het me bij de deur. Hij zei, "Het gaat me, eerlijk gezegd, niet om de Kleenex. Ik wil je een plattegrond laten zien van de dierentuin in Central Park".

CASEY: En toen zei jij: "Wat een smoes"...

MORGIANA: En toen begon hij te blozen. Eerlijk. Hij kreeg een kleur van zijn magere nek tot in zijn spierwitte haren. Ik wist niet dat er nog zulke mannen bestonden. Dus toen ben ik mee naar binnen gegaan.

CASEY: En toen...?

MORGIANA: Liet hij me een plattegrond van de dierentuin zien.

CASEY: (*staat op*) Ik geloof dat we nog maar een glas moeten nemen. Ik tenminste wel.

MORGIANA: Wacht nou even. Ga nog even zitten. Het ergste komt nog.

CASEY: (*gaat meteen weer zitten*) Oh, mooi!...Ik bedoel...Gos, Morgy, wat gebeurde er?

MORGIANA: Hij bleek stadsplanoloog te zijn. Daarom was hij ook bij

die opening. Hij wil dat ik een ontwerp maak voor een nieuw krokodillenverblijf voor de dierentuin.

CASEY: Wat is daar zo erg aan? Ik bedoel, jij bent tenslotte architect, dus...?

MORGIANA: Ik was nog niet zo ver, Casey.

CASEY: Oh, sorry. Goed, hij vroeg dus of jij een krokodillenverblijf wilde ontwerpen. En wat toen?

MORGIANA: Toen zei ik, dat ik dat wel wilde doen.

CASEY: En is dat het ergste?

MORGIANA: Ach nee! Dat is niet zo moeilijk om een verblijf voor krokodillen te tekenen...als ze maar niet te voorschijn komen voor ik ermee klaar ben.

CASEY: Morgy, ik heb het niet meer! Wat was dan wel het ergste?

MORGIANA: *(ademt diep in; pauzeert; dan, in één adem)* Hij denkt dat ik weduwe ben met een volwassen dochter en ik heb jouw huisnummer opgegeven in plaats van het mijne en hij komt vanavond op bezoek! *(even stil)* Geef me nu die borrel maar.

CASEY: *(een ogenblik helemaal ontdaan, doet tevergeefs mond open en dicht om iets te zeggen)*...Morgy...hoe....waarom...?

MORGIANA: Oké, dit wordt dus een afscheidsdrankje.

CASEY: Doe niet zo mal! Ik ben niet kwaad, ik ben in de war. *(staat op)* Maar we kunnen allebei nog wel een borrel gebruiken.

MORGIANA: *(geeft Casey haar lege glas)* Je bent geweldig.

CASEY: *(gaat richting keuken)* Mag ik ook een paar domme vragen stellen? *(gaat af met glazen)*

MORGIANA: *(steekt schouderophalend haar handen op en gaat in een moeite door staan)* Bijvoorbeeld waarom hij denkt dat ik weduwe en moeder ben?

CASEY: *(achter)* Als het niet te nieuwsgierig is...?

(gedurende de volgende tekst loopt Morgiana een beetje verstrooid rond; handen op de rug, dan weer een vuist in de palm van de andere slaand, dan weer met armen over elkaar enz. Ze loopt naar de vogelkooi en kijkt vluchtig naar de kanarie, dan naar de boekenkast, waar haar blik zonder echt iets te zien over de boeken glijdt; dan naar de spiegel voor hetzelfde gedoe als tevoren, zuchten, enz en tenslotte terug naar de bank, waar ze gaat staan voor de plaats waar ze zat. Op dat moment komt Casey weer binnen met nieuwe drankjes)

MORGIANA: Het begon allemaal met de vrouwenbeweging. Ik zeg niet op welk terrein ik me bewoog, maar ik was nog net geen Dolle Mina. Ik had mijn studie afgerond en werd geconfronteerd met het typische vrouwenprobleem, kiezen tussen trouwen en een carrière. De

beslissing werd mij uit handen genomen door mijn badkamerspiegel: een huwelijk zat er voor mij niet in, of ik moest me tevreden stellen met een vent die niemand anders kon krijgen. En dat wilde ik niet. Dus ging ik werken aan mijn carrière en al gauw was ik een van de populairste meiden in mijn plaatselijke hoera-voor-de-onderdrukte-vrouwen-groep. We hadden ons er allemaal om dezelfde reden bij aangesloten als die meisjes van tegenwoordig bij de Vrouwenemancipatie: het is gewoon een andere manier om de aandacht van de mannen te trekken!...Ik heb het niet over gelijke betaling voor gelijke arbeid, en zo, want dat is alleen maar rechtvaardig. Maar over het algemeen zal een vrouw, als ze zich eenmaal als individu geaccepteerd voelt, zo gauw mogelijk proberen om als een individuele vrouw opgemerkt te worden. Wat mij betreft, ik wist dat het zinloos was om net te doen of ik moeilijk-te-krijgen was...zelfs niet dat ik makkelijk-te-krijgen was! Dus probeerde ik het met omgekeerde psychologie - (*Casey komt binnen met glazen en loopt naar Morgiana*) Ik bedacht, dat als je werkelijk aantrekkelijk wou zijn, dat je dan net moest doen of je al voorzien was! Per slot van rekening moest een getrouwde vrouw en moeder in ieder geval voor één man aantrekkelijk genoeg geweest zijn. Dank je wel. (*pakt glas aan*)
CASEY: (*gaat in fauteuil zitten, legt voeten op tafeltje*) Maar werd je leven daar niet vreselijk ingewikkeld door?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto